

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **B. A.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.12.2013, č.j. OAM-336/LE-PA03-K03-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Namítá pochybení správního orgánu ve správním řízení, a to porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a dále porušení ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, žalobce zopakoval a doplnil, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Porušení ust. § 12 písm. b) zákona o azylu namítá z toho důvodu, že ve správním řízení jasně uvedl, že byl pronásledován z azylově relevantního důvodu. Zemi původu opustil proto, že jako aktivní člen Basídz pomohl svému příbuznému, který měl problémy s režimem, čímž porušil zásady, a tím mu hrozí obvinění ze spolupráce s odpůrcem režimu. V případě svého návratu do vlasti se obává zadržení a zabití. Tím, že žalobce šel proti zásadám milic Basídz a porušil tak svoji loajalitu, došlo z jeho strany nepřímo k vyjádření názoru, respektive k jednání, které myšlenkám a zásadám současného íránského režimu odporuje, i přes to, že cílem žalobce nebylo projevit určitý politický názor (i když jak sám uvedl, s tamním režimem nesouhlasí), jeho jednáním mu vyjádření politického názoru může být přisuzováno (v souladu s článkem 10 odst. 1 písm. e) a odstavcem 2 tohoto článku Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 (kvalifikační směrnice). Žalobce se obává, že jeho jednání je považováno za zradu a vzepření se zásadám tamnímu režimu. I informace o zemi původu obstarané žalovaným poukazují na mučení, ke kterému ze strany státních orgánů dochází na lidech, kteří jsou zadrženi, zatčeni a ve vězení. Žalobce již byl vystaven mučení, když jako člen milic Basídz ztratil vysílačku, byl několik dní držen a byl mu odtrhnut nehet. Takový způsob mučení je doložen i informacemi, které si správní orgán zajistil (MZV USA – zpráva o dodržování lidských práv za rok 2010).

Žalovaný pochybil, když výpověď žalobce vyhodnotil jako nevěrohodnou, protože má pochybnosti ohledně jeho členství v milicích Basídz. Žalobce konzistentně vypovídal o důvodech svého opuštění Íránu a o důvodech svých obav před návratem do vlasti. Jasně odpovídal na všechny dotazy žalovaného ohledně svého členství a působnosti milic Basídz a skutečnost, že nezná všechny podrobné informace o fungování této složky, která má zřejmě přes 10 milionů členů, nemůže být pro hodnocení jeho důvěryhodnosti stěžejní. Žalovaný zpochybňuje věrohodnost žalobce na základě jím předložených kopií dokumentů a průkazu člena milic Basídz a za nelogické považuje jednání žalobce, když varoval svého příbuzného způsobem, který popsal ve výpovědi, čímž se sám měl vystavit možnému odhalení. Dle žalobce není způsob varování pro posouzení jeho žádosti relevantní. Podstatné je, že původci pronásledování o jeho jednání vědí a ne to, jakým způsobem se o něm dozvěděli. Žalobce během řízení předložil kopii svého průkazu člena milic Basídz, důvěryhodnost daného dokladu nebyla vyvrácena. Žalobce se domnívá, že nesrovnalosti, na kterých žalovaný založil své rozhodnutí, nejsou natolik zásadní, aby bylo možné jeho výpověď označit za nevěrohodnou. Uvedl, že podle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva R.C. proti Švédsku, č. 41827/07, § 52 se připouští určitá míra nesrovnalostí ve vyjádření, pokud je základ příběhu konsistentní v rámci řízení a nejasnosti nepodkopávají celkovou věrohodnost příběhu. K rozhodování správního orgánu v důkazní nouzi v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30.9.2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70, publikované pod č. 1749/2009 Sb. NSS: *„Řízení o mezinárodní ochraně je řízením specifickým tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze (viz rozsudky NSS ze dne 26.2.2008, č.j. 2 Azs 100/2007-64; ze dne 24.2.2004, č.j. 6 Azs 40/2003-89; a rozsudek NSS ze dne 27.3.2008, č.j. 4 Azs 103/2007-63, vše dostupné na www.nssoud.cz), že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se riziko pronásledování či vážné újmy v*

budoucnu), a tím, že nesprávné rozhodnutí má pro stěžovatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifickým řízení o mezinárodní ochraně odpovídá i standard o rozložení důkazního břemene, jež jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel, ani žalovaný schopen doložit, či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“

Dle názoru žalobce žalovaný svůj závěr ohledně nevěrohodnosti jeho tvrzení založil pouze na dílčích nepřesnostech. Dle rozsudku NSS ze dne 21.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004-57 ...*“není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Dále ve svém rozsudku ze dne 30.6.2010, č.j. 9 Azs 16/2010- 229 NSS uvádí: „*Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet“.* Žalobce během celého řízení konzistentně vypovídal o důvodech, které jej vedly k opuštění Íránu a držel se jedné dějové linie. Má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů a žalovaný pochybil, pokud takový závěr neučinil. V případě neshledání důvodů pro udělení azylu, má žalobce za to, že nepochybně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle §14a zákona o azylu. Dle jeho názoru správní orgán nesprávně vyhodnotil hrozbu vážné újmy u jeho osoby, když se snažil pomoci osobě, která obchodovala s drogami a také z důvodu jeho nelegálního vycestování z Íránu a opuštění milic Basíď. Správní orgán měl přihlídnout k tomu, že se o žalobce v Íránu zajímají příslušníci bezpečnostních složek. Žalobci tak reálně hrozí vážná újma v případě jeho návratu do Íránu, a to v podobě trestu smrti. Žalovaný se nevyrovnal se skutečností o jeho spojení s příbuzným pašujícím drogy. Tato skutečnost nebyla žalovaným vyvrácena a měl při posuzování hrozící vážné újmy přihlídnout v souladu s informacemi o zemi původu, dle kterých se spojitost s obchodem s drogami trestá smrtí. K důkazu odkázal na internetové adresy vztahující se k obchodu s narkotiky a zmíněným trestem smrti v zemi původu. Žalovaný se rovněž žádným způsobem nevypořádal s tím, jak je v zemi původu zacházeno s neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí. Trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. V azylovém příběhu žalobce tak, jak jím byl prezentován a zaznamenán v jednotlivých protokolech u několika provedených pohovorů, žalovaný shledal nesrovnalosti, které byly popsány a podrobně vyargumentovány v

odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán při hodnocení prezentovaných skutečností vycházel především z vlastních sdělení a tvrzení žalobce, které nebyly doloženy požadovanými originálními doklady. Dle názoru žalovaného si žalobce v průběhu správního řízení upravuje a přizpůsobuje svůj příběh tak, aby se co nejvíce přiblížil realitám v zemi původu ve snaze dostat zákonným důvodům udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný takové jednání považuje za účelové. Tomu nasvědčuje také skutečnost, že v rámci správního řízení o vyhoštění z České republiky jako důvod svého odjezdu z Íránu uvedl smrt svojí manželky a také nelegální odjezd ze země. Pokud se jedná o věrohodnost žalobcem tvrzených skutečností, správní orgán odkázal na judikát Vrchního soudu v Praze, který ve svém v rozhodnutí č.j. 5A 746/2002-31 ze dne 29.1.2001 konstatoval, že: *„Nepravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“* Žalovaný poukázal na to, že žalobce v průběhu jednotlivých pohovorů sdělil, že se ve své vlasti žádným způsobem politicky neangažoval, ani nikdo z členů jeho rodiny. Při opuštění země původu nebyl trestně stíhán. Tvrdil, že byl pouze dobrovolným členem milic Basídž, které jsou zřízeny k zabezpečení vnitřní bezpečnosti státu. Dle žalovaného žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13, § 14 ani pro udělení doplňkové ochrany dle 14a a 14b zákona o azylu. Žalobce za hlavní důvod označil obavu z příslušníků milic Basídž pro vyžrazení připravovaného zatčení svého vzdáleného příbuzného obchodujícího s drogami. Protože příbuzného varoval, nedošlo k jeho zadržení. Obává se potrestání za vyžrazení. K tomu žalovaný stejně jako v rozhodnutí zopakoval, že obchodování s drogami je i v demokratických zemích považováno za závažný trestný čin. Je zcela zřejmé, že pokud se připravuje akce zaměřená na zatýkání osob obchodujících s drogami, pak si žalobce musel být vědom následků svého jednání a v důsledku toho i trestního stíhání. Při znalosti postupů vyšetřování, sledování, na kterém se také podílel, je pak nelogický postup jednání žalobce, kterým svého vzdáleného příbuzného varoval. Pokud žalobce jednal tak, jak v průběhu správního řízení vypověděl, pak nepochybně došlo k porušení vnitřních předpisů organizace, ale nelze hovořit o pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalovaný rovněž řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, a pokud nevyvodil důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci. Zdůraznil, že azyl z humanitárních důvodů je institutem zcela výjimečným, jímž nelze řešit získání povolení k pobytu v ČR. K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že se zabýval problémem, hrozí-li žalobci v případě návrtu do vlasti skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, jakými úvahami se řídil při řešení daného případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Žalobce dle názoru žalovaného nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce k posuzování možné újmy hrozící mu v případě návratu do země původu vyslovil domněnku, že žalovaný měl vycházet z informace, kterou si v souvislosti se situací v Iránu opatřil přímo od MZV ČR č.j. MV-26195-1/OAM-2014 ve spojení s č.j. 95987/2014-LPTP MZV ČR, dle které: „Nemělo zvolení nového Íránského prezidenta v podstatě vliv na změnu politické či bezpečnostní situace. Stav lidských práv je velice neutěšený, počet poprav neklesl, ba naopak. Postup úřadů vůči navracejícím se osobám může být velmi mírný, ale taktéž může být nelegální migrant odsouzen k víceletému vězení, což záleží také na tom, jestli migrant „šířil nepřátelskou propagandu“. Zjistit situaci ohledně neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu je velmi složité. Žalobce uvedl, že s ohledem na zásadu non-refoulement a možné ohrožení v případě jeho návratu do země původu, posouzení které provedl žalovaný, s ohledem na informace, které mu byly z jeho úřední činnosti známe, a které měl možnost si vyžádat, neodpovídají aktuální situaci v zemi původu, tak jak byla žalovaným v rozhodnutí popsána. Žalovaný zde uváděl, že žalobci hrozí jenom pokuta, čímž neprovedl řádné zjištění skutkového stavu, tak jak to správní řád, dle v žalobě citovaných ustanovení vyžaduje. Setrval na podané žalobě.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočníka jazyka perského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21.11.2011 žalobce uvedl, že má íránskou národnost, je muslimského vyznání, není a nebyl členem žádné politické strany ani organizace, vojenskou službu ze zdravotních důvodů nevykonával. Írán opustil dne 15.9.2011. Uvedl, že od roku 2004 byl aktivním členem hnutí Basídž, která spolupracuje se současným režimem. Pomohl příbuznému, který měl problémy s režimem, informoval ho o chystané operaci proti jeho osobě. Tím porušil zásady dané organizace a hrozí mu obvinění ze spolupráce s odpůrcem režimu. Vlast opustil 15.9.2011 pro případné problémy. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava, že v případě návratu bude jeho život v nebezpečí, íránské jednotky, pracující pro režim by ho zadržely a zabily. Zemi původu opustil nelegálně, ČR není jeho cílovou zemí, chtěl odejít ze své vlasti kamkoliv. Dále uvedl, že v roce 2009 bylo proti němu vedeno trestní stíhání za ztrátu vysílačky v zaměstnání.

V průběhu správního řízení byly se žalobcem provedeny celkem čtyři pohovory k důvodům jeho odchodu z vlasti a žádosti o mezinárodní ochranu.

Při pohovoru dne 19.1.2012 žalobce potvrdil, že vlast opustil v září 2011, protože se na jaře téhož roku dostal do problémů. Uvedl, že varoval svého vzdáleného příbuzného o tom, že ho hnutí Basídž sleduje a chystá na něho zásah kvůli obchodování a pašování drog. Dotyčný utekl a žalobce dostal strach, že bude hnutím zadržen a zabit, protože se od kolegy dozvěděl, že Basídž už ví, že příbuzného varoval. Správním orgánem byl vyzván, aby popsal hnutí Basídž, celý název, jeho cíle, jak je organizováno, kdo může být členem a jaké musí splnit podmínky, zda členové mají uniformu, znak. Žalobce uvedl (viz podrobně strana 2 - 3 napadeného rozhodnutí), že jde vlastně o státní milice, spadají pod íránskou armádu, jsou organizovány a řízeny státem. Je to organizace mladých lidí, jejich cílem je udržovat pořádek ve společnosti. Tvoří ji profesionálové, kteří mají vysoké platy i

dobrovolníci. Vyloučil, že by členkami milicí mohly být i ženy. Členové nemají uniformu, milice Basídž nemá žádný znak. Sám do milic Basídž vstoupil jako dobrovolník asi před 7 lety, protože s nimi chtěl spolupracovat a zajišťovat bezpečí. Měl na starosti sledování pašeráků drog a jejich případné zadržení, byl nasazován i do dalších akcí. Měl pistoli a vysílačku, kterou ale ztratil. K dotazu žalovaného dále uvedl, že za varování svého příbuzného nebyl nijak postižen, „nedal jim příležitost,“ včas utekl. Pokud by zůstal ve vlasti, byl by zadržen a zabit, má s tím zkušenosti. Uvedl, že při dřívější ztrátě vysílačky mu byl utržen nehet. Íránský režim hodnotí záporně, ale společnost je dle něho dobrá. Svým jednáním ztratil důvěru Basídž, je považován za agenta a hrozí mu smrt, oficiální obvinění nedostal. O tom, že varoval příbuzného, věděl další člen Basídž, který byl vyšetřovatelem a tak se to zřejmě v hnutí dozvěděli. Potvrdil, že jeho potíže nastaly až poté, co varoval příbuzného, do té doby žádné problémy neměl. Vlast musel opustit nelegálně, protože jinak by byl zadržen, cestovní pas nikdy neměl. Žalobce žádnou pomoc nevyhledal, řekl to jen rodině.

Při doplňujícím pohovoru dne 6.2.2012 žalobce k výzvě správního orgánu popsal jakým způsobem vstoupil k milicím Basídž, odpovídal na dotazy, jaké podmínky musel splnit, vyjádřil se k otázce své zdravotní způsobilosti u milic ve vztahu ke svému sdělení, že ze zdravotních důvodů byl zproštěn výkonu základní vojenské služby. Dále byl vyzván, aby popsal svou náplň práce, zda složil slib, jakými zásadami se Basídž řídí, jaká má vnitřní pravidla. Uvedl, že operovali ve spolupráci s íránskou armádou i policií, když zadrželi nějakého zločince, předali ho policii. K výzvě žalovaného, aby identifikoval jednotku, oddíl, jehož byl členem uvedl, že Basídž je základní organizace a jsou různé nadřízené a podřízené, ale nejsou tam žádné oddíly nebo skupiny. Byl ve výkonné části a měli na starosti zajištění bezpečnosti a pořádku, zadržení pachatelů drogových deliktů, zajištění slušného chování a dobrých mravů. Měl stejné pravomoci jako policista, ale musel mít příkaz od soudu v Šahre-re. K dotazu, komu jsou Basídž podřízeny uvedl, že Armádě strážců revoluce jako nejvyššímu orgánu Basídž. Dále zopakoval, že Basídž spadá pod státní íránskou armádu. Uvedl, že na nošení zbraně měl povolení od soudu. Používal pistoli značky Colt, typ, vzor ani ráži si nepamatuje, stejně tak ani typ vysílačky. Někdy měl i samopal Kalašnikov, typ a vzor také nezná. Uvedl, že u Basídž nebyly hodnosti. K dotazu žalovaného, jak se členové Basídž prokazují, uvedl, že chodí v civilním oblečení, nemají uniformy ani žádné speciální oblečení. Jen v případě soudního příkazu ho dotyčného ukáží a předají jej policii. Následně uvedl, že v případě zatčení nebo uzavírky ulice mají členové „specifický šedohnědý oděv“, upřesnil, že se jedná o kalhoty a svetr. K dalšímu dotazu uvedl, že jsou dva typy, jeden hnědý a druhý šedivý, jsou to vojenské uniformy. Zopakoval, že členové Basídž chodí v civilním oblečení, nemají uniformy, ale na určité akce si je půjčují od armády. Na oděvu není žádné označení Basídž. Dále uvedl, že absolvoval asi tříměsíční výcvik, o příslušnosti k milicím Basídž obdržel průkaz. K dotazu, kdo milicím velí, sdělil, že nevelí jeden člověk, patří pod armádu. K dotazu, kdy a jak se dozvěděl, že má dojít k zadržení jeho příbuzného uvedl, že od vedoucího, který byl jeho kamarádem a měl příslušnou složku příbuzného (jednalo se o bratrance manžela jeho sestry) na starosti. Dozvěděl se o tom 28.7.2011 a týž den příbuzného varoval. K výzvě, aby uvedl, jaký je jeho postoj k dané věci, uvedl, že obchodování s drogami odsuzuje, ale příbuzného varoval, protože je z rodiny, bylo mu ho líto. Žalobce neví, jak se Basídž dozvěděla o tom, že varoval příbuzného. Asi po měsíci zjistil, že Basídž o tom ví. Pak odešel z Íránu. K dotazu, jak vysvětlí a zda necítí rozpor v tom, že nesouhlasil s íránským režimem, a přesto sloužil jako dobrovolník

v jeho represivních složkách, uvedl: „líbilo se mi to, to zatýkání, ta moc, možnost zbít někoho, nosit a používat zbraň.“ Zopakoval, že je považován za zrádce, agenta, prozradil tajné informace, tak je to špionáž. K dotazu, jak si vysvětluje, proč nebyl ihned po odhalení, že zradil, zadržen a bylo mu umožněno utéci, uvedl, že jeho případ byl otevřen, nebyl zatčen, a proto utekl. Dne 24.2.2012 žalobce doložil žalovanému kopie písemných materiálů v perském jazyce – občanský průkaz, průkaz člena Basídž, dopis velení milic Basídž žalobci, 2 x předvolání žalobce, aby se dostavil dne 11.9.2011, jejichž překlad žalovaný zajistil. V průběhu dalšího doplňujícího pohovoru ze dne 23.1.2013 byl žalobce vyzván, aby uvedl, kde bydlel příbuzný, kterého varoval. Žalobce uvedl, že neví přesně, kde bydlí, ale bydlel v Teheránu ve čtvrti Šahre-re. Varoval ho tak, že dotyčný přišel k jeho sestře a tam mu to oznámil. K předloženým dokladům ze dne 24.2.2012 uvedl, že mu byly zaslány z vlasti poštou. K výzvě žalovaného uvedl, že je schopný doložit originály, ale neví, jak rychle to stihne a zda se cestou neztratí. K výzvě žalovaného předložené materiály popsal (viz podrobně strany 6-7 napadeného rozhodnutí) a vysvětloval správním orgánem zjištěné nesrovnalosti. Popsal svou práci u Basídž a jak se postupuje v případě zatčení osoby. Opakovaně se vyjádřil k otázce svého postoje k íránskému režimu a své službě u Basídž. Zopakoval, že ve službě měl k dispozici pistoli (nemůže si vzpomenout o jakou pistoli nebo revolver se jednalo) a samopal Kalašnikov. K dotazu správního orgánu, kdy se dozvěděl, že má být zadržen jeho příbuzný uvedl, že v červenci 2011. Příbuzného varoval až za pět dní poté, co se to sám dozvěděl, protože nebyl na jednom místě a nevěděl, kde bydlí. Proto zašel za sestrou a tam mu to oznámil. O zadržení příbuzného se hovořilo na pracovišti mezi kolegy a jeden říkal, že má daný případ na starosti, asi nevěděl, že je to příbuzný žalobce. Při posledním doplňujícím pohovoru dne 22.11.2013 žalobce potvrdil, že jednotky Basídž se nemohou přemísťovat do jiných částí města, nemohou zasahovat v působnosti jiné jednotky Basídž. Ke své jednotce v oblasti Šahre re to měl asi půl hodiny autem, ale když do milic Basídž vstupoval, tak v té oblasti i bydlel, později se přestěhoval, ale zůstal u stejné jednotky. K dotazu správního orgánu vysvětlil, že v době, kdy mu již neplatil průkaz člena Basídž (v žalobcem předloženém průkazu Basídž je uvedena platnost do roku 2010), byl mimo službu a čekal na dopis, kterým získá povolení službu vykonávat (předložená kopie dopisu ze dne 18.3.2011). K dotazu, proč nepředložil originál průkazu člena Basídž uvedl, že se obává originál zaslat z důvodu kontrol na poště a obavě, aby se něco nestalo jeho rodině. Žalobce byl dotazován ohledně nasazení jednotek Basídž během voleb v létě roku 2009. Potvrdil, že nebyl přemístěn do jiné části Teheránu, sloužil ve své oblasti. Ke sdělení správního orgánu o veřejné známosti o tom, že členové Basídž v červnu roku 2009 stříleli do demonstrantů, uvedl, že to není pravda, nikdo z jejich oblasti tam nezasahoval, v jeho oblasti nedošlo k zabíjení osob ani k žádné demonstraci. K opakovanému dotazu žalovaného a svým dřívějším odpovědím, jak se žalobce dozvěděl o připravovaném zatčení svého příbuzného uvedl, že od svého vedoucího nic neslyšel, kolegové se o tom bavili na pracovišti. Dále upřesnil, že sestru požádal, aby příbuzného pozvala a tam ho varoval. O tom, že se v Basídž ví o jeho varování příbuzného, se dozvěděl od svého kamaráda, kolegy v Basídž, když skončili službu a šli domů. Pak již do služby nenastoupil. Uvedl, že něco podobného se stalo jeho kolegovi, který prozradil svému synovci, že má být zatčen. Později byli oba popraveni. Vyslovil své domněnky o tom, jak se vedení Basídž dozvědělo o jeho varování příbuzného. Zmínil se o krutosti jednotek Basídž, neboť když jednou ztratil vysílačku, strhli mu nehet a jeden a půl měsíce ho mučili, než se prokázalo, že šlo o obyčejnou ztrátu.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Íránské islámské republice. Žalovaný vycházel zejména ze Zprávy o zemi MV Velké Británie z října 2012 - Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Společné zprávy Dánské imigrační služby, Norské LANDINFO a Dánského výboru pro uprchlíky z února 2013, Souhrnu informací o zemi původu-Írán, ACCORD, ze září 2013 a obsahu databanky ČTK Írán, aktuální znění. Žalovaný zohlednil i žalobcem doložené materiály. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti využil, nevzněl žádné námitky ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci.

Žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení měl tlumočníka afghánské národnosti, který přesně neznal všechny termíny, např. nevěděl, co je slovo Basídž a kdo jsou Basídžové. Dále uvedl, že správnímu orgánu předložil kopie dokladů, bylo mu řečeno, že to stačí, originály po něm nikdo nepožadoval, odvolává se na pochybení v tlumočení. K dotazu soudu uvedl, že originály předložených listin má v zemi původu, původně měl strach je přivést s sebou a v průběhu správního řízení mu bylo řečeno, že kopie stačí. V případě návratu mu hrozí smrt oběšením. Serval na podané žalobě, náklady řízení nežádal.

Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že žalovaný přijal žalobcem předložené kopie dokladů s tím, že při pohovoru dne 23.1.2013 se žalobce výslovně ptal, zda je schopen předložit originály, žalobce odpověděl, že ano, ale do dnešního dne je nepředložil. Zdůraznila, že skutečnost, že žalobce nepředložil originály listin, nebyla důvodem pro zamítnutí jeho žádosti, když žalovaný předložené fotokopie dokladů posoudil a vyhodnotil je. Poukázala na určitou nelogičnost azylového příběhu žalobce, který se na jedné straně prezentuje jako ochránce pořádku a bezpečí v zemi původu, když toto na druhé straně popírá tím, že chtěl varovat drogového dealera, svého vzdáleného příbuzného, o němž ani nevěděl, kde bydlel. Navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Žalobce k přednesu zástupkyně žalovaného uvedl, že důkazem o špatném tlumočení je i to, že je mu vytýkáno, že nesdělil adresu dotyčného příbuzného. Trvá na tom, že pokud byl žalovaným tázán, tuto adresu uvedl a může ji zopakovat. K výzvě soudu pak prostřednictvím tlumočníka napsal adresu na samostatný list papíru, který je přílohou protokolu o jednání.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce zabýval, velmi podrobně, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a čtyř pohovorů, na základě výše uvedených informací o zemi původu a materiálů předložených samotným žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, žalovaný náležitě zjistil skutkový stav věci, napadené rozhodnutí je řádně a podrobně odůvodněno (18 stran) a bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce uvedl, že ve vlasti nebyl členem žádné politické strany nebo organizace, politicky se nijak neangažoval. V žádosti uvedl, že jako aktivní člen milic Basídž pomohl svému příbuznému, který měl problémy s režimem, čímž porušil zásady, a tím mu hrozí obvinění ze spolupráce s odpůrcem režimu. Jak vyplynulo z dalšího průběhu správního řízení, dotýčný příbuzný pašoval a distribuoval drogy, za což měl být milicemi Basídž zatčen a žalobce, který sám měl mít v milicích Basídž na starosti sledování pašeráků drog a jejich případné zadržení, jej o chystaném zásahu včas varoval. Žalobce nehovořil o žádných politických aktivitách svého příbuzného vůči íránskému režimu, toliko, že pašoval a prodával drogy, což je nelegální. Nelze přijmout tvrzení, že se jednalo o odpůrce režimu. Žalobní námitku v tomto směru soud považuje za nadnesenou a neodpovídající skutečností, které žalobce následně ozřejmil v průběhu několika pohovorů. V případě žalobce tak nebylo prokázáno, že by byl pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Dle názoru soudu v řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal postavení a úlohu milic Basídž v íránském státním systému, kdy a k jakému účelu byly založeny a poukázal na závažné rozpory, které zjistil ve výpovědích žalobce a které popsal na stranách 11 až 12 napadeného rozhodnutí, a to ohledně členství žalobce v milicích Basídž, jeho práci, jak jsou milice organizovány, členěny, jaké mají úkoly a postupy, kdo v nich může sloužit, jaké musí splnit podmínky pro členství a jak se prokazují, jakým způsobem zasahují, zda mají

jednotné uniformy, znak apod.

Žalobce namítal, že jeho azylový příběh je konzistentní, drží se jedné dějové linie a pokud žalovaný zjistil nějaké rozpory, jedná se toliko o dílčí nepřesnosti. Se žalobcem lze souhlasit pouze v tom, že jeho azylový příběh (takto popsany až v pohovoru a doplňujících pohovorech), spočívající v tvrzení, že zemi původu opustil proto, že se obává zadržení a potrestání milicemi Basídž za to, že varoval svého vzdáleného příbuzného, že dojde k jeho zatčení za obchodování a pašování drog, je možné označit za konzistentní. Pokud jde o detaily tohoto příběhu, lze naopak souhlasit se žalovaným, že právě zjištěné rozpory ve výpovědích žalobce způsobují nevěrohodnost a vyvolávají pochybnosti o členství žalobce v milicích Basídž (např. skutečnost, že žalobce byl dle svého tvrzení sedm let aktivním příslušníkem těchto milic a tvrdil, že členkami milic nemohou být ženy, ač z obecných informací o zemi původu vyplývá opak; v žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl jedinou adresu v Teheránu, kde posledních deset let pobýval, přičemž při posledním pohovoru dne 22.11.2013 k objasnění svého působení u jednotky Basídž značně vzdálené od místa svého bydliště tvrdil, že se přestěhoval). Soud tak po podrobném seznámení se s výpověďmi žalobce, kopiemi listin, které žalobce předložil, v konfrontaci s obecnými informacemi o zemi původu, se přiklonil k učiněnému závěru žalovaného, že zjištěné rozpory nelze označit za pouze dílčí. Čtyři pohovory se žalobcem byly uskutečněny v průběhu celých dvou let. Je evidentní, že žalobce při prvním pohovoru poskytl obecné a nepřesné informace o svém působení v milicích Basídž, organizaci, jak zasahují apod., které v průběhu dalších pohovorů doplňoval, přičemž si jeho výpovědi v některých částech navzájem odporují. Žalobce rozdílně popsal způsob a dobu varování vzdáleného příbuzného o připravovaném zásahu jednotek Basídž a způsob, jak se o jeho zradě dozvědělo hnutí Basídž. Žalobce byl správním orgánem několikrát vyzván, aby uvedl, kde dotýčný příbuzný bydlí a žalobce sdělil, že neví přesně. Soud pak nemůže přijmout tvrzení žalobce při jednání soudu, že správnímu orgánu adresu příbuzného uvedl, když z protokolů o pohovorech vyplývá, že tomu tak nebylo. Sdělení předmětné adresy až při jednání soudu je již bez právního významu, kdy žalobce bezpečně věděl, že je to jedna ze skutečností, která je mu žalovaným vytýkána. Soud rovněž nemůže přistoupit na námitku žalobce vznesenou rovněž až při jednání soudu, ohledně pochybení v tlumočení v rámci správního řízení. Z obsahu správního spisu vyplývá, že při celkem pěti výpovědích žalobce (žádost, čtyři pohovory) vystupovali tři různí tlumočníci (dva muži, jedna žena). Není pak zřejmé, který z nich měl být afghánské národnosti. Žalobce ani v jednom případě v rámci správního řízení nevznesl námitku závady v tlumočení. Z protokolů o pohovorech vyplývá, že na konci každého pohovoru žalobce využil svého práva a všechny otázky a odpovědi mu byly zpětně přetlumočeny, přičemž žalobce žádné připomínky nevznesl a protokoly jako správné podepsal. Pouze při posledním pohovoru dne 22.11.2013 k dotazu správního orgánu ohledně připomínek k zápisu pohovoru požádal o správné uvedení, resp. převod data svého narození uvedeného v žádosti. Žádné jiné námitky nevznesl. Soud je tak nucen ve shodě se žalovaným konstatovat, že v azylovém příběhu žalobce neshledal znaky pronásledování z azylově relevantních důvodů. Jak již obdobně uvedl žalovaný, azylový příběh žalobce je rozporuplný v tom, že žalobce na jedné straně vystupuje jako ochránce veřejného pořádku a bezpečí v zemi původu, na druhé straně však popírá smysl a účel své dobrovolné účasti v milicích Basídž, kdy náplní jeho práce mělo být právě vyšetřování případů nelegálního obchodu s drogami a tím, že příbuzného varoval, zabránil postihu osoby, která vykonávala nelegální činnost. Pokud k tomu skutečně došlo, musel si být žalobce vědom následků svého jednání, učiněného v rozporu se

zásadami a úlohou milic Basídž. Nelze však přijmout závěr, že by se jednalo o pronásledování z azylově relevantních důvodů. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu, na jeho získání není právní nárok. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody pro udělení humanitárního azylu. Ostatně žalobce se tohoto zvláštního typu azylu ani nedomáhal, resp. neuvedl žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, z nichž by bylo možné na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání

manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nelze považovat za člena milic Basíď (viz výše), a proto nelze předpokládat, že by byl v případě svého návratu do vlasti ohrožen vážnou újmou uložením nebo vykonáním trestu smrti. Na území Íránu v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Soud nezastírá, že je mu z úřední činnosti známo, že situace v oblasti dodržování lidských práv v Íránu není na dobré úrovni, nicméně obecná nespokojenost se situací v zemi původu i pokud jde o oblast dodržování lidských práv, není důvodem pro udělení azylu, jak se již opakovaně vyslovil i Nejvyšší správní soud. Obava žalobce z postihu za nelegální opuštění vlasti není dle soudu rovněž důvodná. Žalobce nebyl trestně stíhán a neměl zákaz vycestování ze země původu. Z informace MV Velké Británie z října 2012 vyplývá, že osoba, která z Íránu vycestovala nezákonně a která není na seznamu lidí, kteří nesmějí opustit Írán, nebude mít po návratu problémy se státními orgány, nicméně může jí být uložena pokuta. Osoba, která spáchala trestný čin a opustila Írán nezákonným způsobem, bude stíhána pouze za dříve spáchaný trestný čin a nikoli za nezákonné vycestování ze země. V závěru informace se uvádí, že Íránci, kterým hrozí nucený návrat, nehrozí po návratu skutečné nebezpečí perzekuce nebo špatného zacházení. Je tomu tak i tehdy, pokud vycestovali z Íránu nezákonným způsobem. Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého *...je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*

Krajský soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný řádným způsobem opatřil podklady pro vydání rozhodnutí, vypořádal se s tvrzeními žalobce a jím předloženými materiály (§ 50 správního řádu), provedl řádné dokazování, přičemž žalobce nenavrhoval žádné doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 51, 52

správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 14. listopadu 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně